

Judikatūras krājums

VISPĀRĒJĀS TIESAS SPRIEDUMS (piektā palāta)

2021. gada 21. aprīlī*

Kopējā ārpolitika un drošības politika – Ierobežojoši pasākumi saistībā ar situāciju Lībijā – Līdzekļu iesaldēšana – To personu, vienību un struktūru saraksts, kurām piemērojama līdzekļu un saimniecisko resursu iesaldēšana – Ierobežojumi iecelšanai Eiropas Savienības teritorijā un tās šķērsošanai – Tādu personu saraksts, kam piemēro ierobežojumus iecelšanai Savienības teritorijā un tās šķērsošanai – Prasītājas vārda saglabāšana sarakstos – Termins prasības celšanai – Pieņemamība – Pienākums norādīt pamatojumu – Kļūda vērtējumā

Lietā T-322/19

Aisha Muammer Mohamed El-Qaddafi, ar dzīvesvietu Maskatā [*Mascate*] (Omāna), ko pārstāv *S. Bafadhel, barrister*,

prasītāja,

pret

Eiropas Savienības Padomi, ko pārstāv *V. Piessevaux* un *M. Bishop*, pārstāvji,

atbildētāja,

pirmkārt, par prasību, kas ir pamatota ar LESD 263. pantu un ar ko tiek lūgts atcelt, pirmām kārtām, Padomes Īstenošanas lēmumu (KĀDP) 2017/497 (2017. gada 21. marts), ar ko īsteno Lēmumu (KĀDP) 2015/1333 par ierobežojošiem pasākumiem saistībā ar situāciju Lībijā (OV 2017, L 76, 25. lpp.), un Padomes Īstenošanas lēmumu (KĀDP) 2020/374 (2020. gada 5. marts), ar ko īsteno Lēmumu (KĀDP) 2015/1333 par ierobežojošiem pasākumiem saistībā ar situāciju Lībijā (OV 2020, L 71, 14. lpp.), ciktāl ar tiem prasītājas vārds ir saglabāts sarakstos, kas iekļauti Padomes Lēmuma (KĀDP) 2015/1333 (2015. gada 31. jūlijs) par ierobežojošiem pasākumiem saistībā ar situāciju Lībijā un ar ko atceļ Lēmumu 2011/137/KĀDP (OV 2015, L 206, 34. lpp.) I un III pielikumā, un, otrām kārtām, Padomes Īstenošanas regulu (ES) 2017/489 (2017. gada 21. marts), ar ko īsteno 21. panta 5. punktu Regulā (ES) 2016/44 par ierobežojošiem pasākumiem saistībā ar situāciju Lībijā (OV 2017, L 76, 3. lpp.), un Padomes Īstenošanas regulu (ES) 2020/371 (2020. gada 5. marts), ar ko īsteno 21. panta 5. punktu Regulā (ES) 2016/44 par ierobežojošiem pasākumiem saistībā ar situāciju Lībijā (OV 2020, L 71, 5. lpp.), ciktāl ar tām prasītājas vārds ir saglabāts sarakstā, kas iekļauts Padomes Regulas (ES) 2016/44 (2016. gada 18. janvāris) par ierobežojošiem pasākumiem saistībā ar situāciju Lībijā un ar ko atceļ Regulu (ES) Nr. 204/2011 (OV 2016, L 12, 1. lpp.) II pielikumā, un, otrkārt, par prasību, kas ir pamatota ar LESD 265. pantu un ar ko tiek lūgts konstatēt, ka Padome ir prettiesiski atturējusies paziņot prasītājai par attiecīgajiem tiesību aktiem to pieņemšanas brīdī,

* Tiesvedības valoda – angļu.

VISPĀRĒJĀ TIESA (piektā palāta)

šādā sastāvā: priekšsēdētājs D. Špilmans [*D. Spielmann*], tiesneši U. Ēbergs [*U. Öberg*] un O. Spinjana-Matei [*O. Spineanu-Matei*] (referente),

sekretāre: R. Ūkelīte [*R. Ūkelyté*], administratore,

ņemot vērā tiesvedības rakstveida daļu un 2020. gada 20. oktobra tiesas sēdi,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

Tiesvedības priekšvēsture

- 1 Prasītāja *Aisha Muammer Mohamed El-Qaddafi* ir Lībijas pilsoņe un bijušā Lībijas līdera *Muammar Qadhafi* meita.
- 2 Apvienoto Nāciju Organizācijas Drošības padome (turpmāk tekstā – “Drošības padome”) 2011. gada 26. februārī pieņēma Rezolūciju 1970 (2011), ar ko ievieš ierobežojošus pasākumus pret Lībiju un personām un vienībām, kuras iesaistītas būtiskos cilvēktiesību pārkāpumos pret Lībijas iedzīvotājiem, tostarp piedalījušās uzbrukumos civiliedzīvotājiem un civilajiem objektiem, tādējādi pārkāpjot starptautiskās tiesības.
- 3 2011. gada 28. februārī un 2. martā Eiropas Savienības Padome attiecīgi pieņēma Lēmumu 2011/137/KĀDP par ierobežojošiem pasākumiem saistībā ar situāciju Lībijā (OV 2011, L 58, 53. lpp.) un Regulu (ES) Nr. 204/2011 par ierobežojošiem pasākumiem saistībā ar situāciju Lībijā (OV 2011, L 58, 1. lpp.) (turpmāk tekstā kopā – “2011. gada tiesību akti”).
- 4 Lēmuma 2011/137 5. panta 1. punkta a) apakšpunktā ir paredzēts, ka dalībvalstis veic vajadzīgos pasākumus, lai to teritorijā neieņemtu vai lai to tranzītā nešķērsotu personas, kuras minētas Rezolūcijā 1970 (2011) vai norādītas atbilstoši tai un kuru vārdi ir ietverti šī lēmuma I pielikumā.
- 5 Lēmuma 2011/137 6. panta 1. punkta a) apakšpunktā un Regulas Nr. 204/2011 5. panta 1. punktā, lasot to kopsakarā ar šīs regulas 6. panta 1. punktu, būtībā ir noteikts, ka tiek iesaldēti līdzekļi, citi finanšu aktīvi un saimnieciskie resursi, kas ir to personu īpašumā, valdījumā, turējumā vai tiešā vai netiešā kontrolē, kuras ir norādījuši Drošības padome vai saskaņā ar Rezolūcijas 1970 (2011) 24. punktu izveidotā Drošības padomes komiteja (turpmāk tekstā – “Drošības komiteja”) atbilstoši Rezolūcijas 1970 (2011) 22. punktam un kuru vārdi ir ietverti attiecīgi šī lēmuma III pielikumā un šīs regulas II pielikumā.
- 6 Prasītāja ir viena no Rezolūcijā 1970 (2011) minētajām personām, kuras līdz ar to ir iekļautas Lēmuma 2011/137 I un III pielikumā un Regulas Nr. 204/2011 II pielikumā ietvertajos sarakstos ar šādu identifikācijas informāciju un pamatojumu:
“*QADHAFI, Aisha Muammer*[.] Dzimšanas datums: 1978. Dzimšanas vieta: Tripole, Lībija. *Muammar Qadhafi* meita. Cieša saistība ar režīmu. ANO norādes datums: [2011. gada 26. februāris].”
- 7 2011. gada 17. martā Drošības padome pieņēma Rezolūciju 1973 (2011), ar kuru tika ieviesti jauni pasākumi saistībā ar situāciju Lībijā. 2013. gada 22. janvārī Padome pieņēma Īstenošanas regulu (ES) Nr. 50/2013, ar ko īsteno 16. panta 2. punktu Regulā Nr. 204/2011 (OV 2013, L 20, 29. lpp.), un

Padomes Lēmumu 2013/45/KĀDP, ar ko groza Lēmumu 2011/137/KĀDP (OV 2013, L 20, 60. lpp.), ar kuriem tika grozīta 2011. gada tiesību aktos ietvertā identificēšanas informācija attiecībā uz prasītāju, lai precizētu, ka tiek prezumēts, ka pēdējā minētā atrodas Alžīrijā.

- 8 2014. gada 23. jūnijā Padome attiecīgi pieņēma Lēmumu 2014/380/KĀDP, ar ko groza Lēmumu 2011/137 (OV 2014, L 183, 52. lpp.), un Īstenošanas regulu (ES) Nr. 689/2014, ar ko īsteno 16. panta 2. punktu Regulā Nr. 204/2011 (OV 2014, L 183, 1. lpp.) (turpmāk tekstā kopā – “2014. gada tiesību akti”). Ar šiem tiesību aktiem veiktie grozījumi neattiecas uz prasītāju, kuras vārds tād tika saglabāts Lēmuma 2011/137 I un III pielikumā un Regulas Nr. 204/2011 II pielikumā ietvertajos sarakstos, negrozot pamatojumu tās vārda iekļaušanai šajos sarakstos salīdzinājumā ar 2011. gada tiesību aktos ietverto pamatojumu.
- 9 2014. gada 27. augustā Drošības padome pieņēma Rezolūciju 2174 (2014), kurā ir nosodītas nepārtrauktās bruņoto grupējumu kaujas un musināšana uz vardarbību, kas notiek Lībijā, un ir ieviesti papildu ierobežojošie pasākumi pret personām un vienībām, kas iesaistās vai sniedz atbalstu darbībās, kuras apdraud mieru, stabilitāti vai drošību Lībijā vai kuras traucē vai neļauj sekmīgi pabeigt tās politisko pāreju.
- 10 Ar prasības pieteikumu, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegts 2014. gada 18. septembrī, prasītāja cēla prasību, kas reģistrēta ar numuru T-681/14, lūdzot atcelt 2014. gada tiesību aktus, ciktāl ar tiem prasītājas vārds ir saglabāts Lēmuma 2011/137 I un III pielikumā un Regulas Nr. 204/2011 II pielikumā ietvertajos sarakstos.
- 11 2014. gada 18. decembrī Padome nosūtīja vēstuli prasītājas pārstāvjiem, kurā tā norādīja, ka Drošības komiteja ir informējusi kompetentos Eiropas Savienības dienestus, ka prasītāja neesot ievērojusi ceļošanas aizliegumu, tādējādi pārkāpjot Rezolūcijas 1970 (2011) noteikumus.
- 12 2015. gada 27. martā Drošības padome pieņēma Rezolūciju 2213 (2015), ar kuru tostarp tika izdarīti daži grozījumi iekļaušanas sarakstos kritērijos.
- 13 2015. gada 4. maijā Padome nosūtīja vēstuli prasītājas pārstāvjiem kopā ar virkni dokumentu (turpmāk tekstā – “2015. gada 4. maija vēstule”). Padome tajā norādīja, ka 2011. un 2013. gadā prasītāja publiski bija sniegusi paziņojumus, aicinot gāzt Lībijas iestādes, kas tika izveidotas pēc viņas tēva ieviestā režīma krišanas, un atriebt viņa nāvi.
- 14 2015. gada 26. maijā Padome attiecīgi pieņēma Lēmumu (KĀDP) 2015/818, ar ko groza Lēmumu 2011/137 (OV 2015, L 129, 13. lpp.), un Regulu (ES) 2015/813, ar ko groza Regulu Nr. 204/2011 (OV 2015, L 129, 1. lpp.), lai tostarp paplašinātu kritērijus to personu un vienību iekļaušanai sarakstā, uz kurām ir attiecināmi ierobežojoši pasākumi, kas noteikti 2011. gada aktos.
- 15 Pēc tam Padome pilnībā pārskatīja 2011. gada tiesību aktu pielikumos iekļauto personu vārdu un vienību nosaukumu sarakstus.
- 16 Šī pārskatīšana beidzās, 2015. gada 31. jūlijā pieņemot Padomes Lēmumu (KĀDP) 2015/1333 par ierobežojošiem pasākumiem saistībā ar situāciju Lībijā un ar ko atceļ Lēmumu 2011/137 (OV 2015, L 206, 34. lpp.), un 2016. gada 18. janvārī pieņemot Padomes Regulu (ES) 2016/44 par ierobežojošiem pasākumiem saistībā ar situāciju Lībijā un ar ko atceļ Regulu Nr. 204/2011 (OV 2016, L 12, 1. lpp.).
- 17 Lēmuma 2015/1333 8. panta 1. punktā ir paredzēts, ka dalībvalstis veic pasākumus, kas vajadzīgi, lai to teritorijā liegtu ieceļot vai to teritoriju tranzītā šķērsot personām, kuras sarakstā iekļāvusi un uz kurām ceļošanas ierobežojumus attiecinājusi Drošības padome vai Drošības komiteja saskaņā ar Rezolūcijas 1970 (2011) 22. punktu, Rezolūcijas 1973 (2011) 23. punktu, Rezolūcijas 2174 (2014) 4. punktu un Rezolūcijas 2213 (2015) 11. punktu un kuru vārdi iekļauti šī lēmuma I pielikumā.

- 18 Lēmuma 2015/1333 9. panta 1. punktā un Regulas 2016/44 5. panta 1. punktā, lasot to kopsakarā ar šīs regulas 6. panta 1. punktu, būtībā ir noteikts, ka tiek iesaldēti līdzekļi, citi finanšu aktīvi un saimnieciskie resursi, kas ir to personu īpašumā, valdījumā, turējumā vai tiešā vai netiešā kontrolē, kuras ir norādījuši un uz kurām līdzekļu iesaldēšanu ir attiecinājuši Drošības padome vai Drošības komiteja saskaņā ar Rezolūcijas 1970 (2011) 22. punktu, Rezolūcijas 1973 (2011) 19., 22. vai 23. punktu, Rezolūcijas 2174 (2014) 4. punktu un Rezolūcijas 2213 (2015) 11. punktu un kuru vārdi ir ietverti šī lēmuma III pielikumā un šīs regulas II pielikumā.
- 19 Prasītāja tika iekļauta Lēmuma 2015/1333 I un III pielikumā un Regulas 2016/44 II pielikumā ietvertajos sarakstos (turpmāk tekstā – “strīdīgie saraksti”) ar šādu identifikācijas informāciju un pamatojumu:
- “[...] *AISHA MUAMMAR MUHAMMED ABU MINYAR QADHAFI* [...]. Dzimšanas datums: 1978. gads. Dzimšanas vieta: Tripole, Libija. Identifikācijai pietiekami citi vārdi: *Aisha Muhammed Abdul Salam* [...]. Adrese: Omānas Sultanāts (iespējamais stāvoklis/atrašanās vieta: Omānas Sultanāts). Sarakstā iekļaušanas datums: 2011. gada 26. februāris. Cita informācija: iekļaut[a] sarakstā saskaņā ar Rezolūcijas 1970 [(2011)] 15. un 17. punktu (ceļošanas aizliegums, līdzekļu iesaldēšana). Papildinformācija[:] cieša saistība ar režīmu. Ceļojusi, pārkāpjot Rezolūcijas 1970 [(2011)] 15. punktu, kā to 2013. gada starpposma ziņojumā norādījusi ekspertu grupa ar Libiju saistītos jautājumos.”
- 20 Ar 2016. gada 6. oktobra vēstuli, kuru prasītājas advokāte nosūtīja Padomei (turpmāk tekstā – “2016. gada 6. oktobra vēstule”), viņa informēja Padomi, ka pēc sava iepriekšējā advokāta nāves prasītāja ir norādījusi, ka vēlas pārstāvēt pati sevi, kā arī – lai viņu pārstāvētu viens no viņas kolēģiem, ko apstiprinot šai vēstulei pievienotā pilnvara, un ka līdz ar to turpmāk viņai ir jānosūta visa sarakste.
- 21 2017. gada 21. martā Padome attiecīgi pieņēma Īstenošanas lēmumu (KĀDP) 2017/497, ar ko īsteno Lēmumu 2015/1333 (OV 2017, L 76, 25. lpp.), un Īstenošanas regulu (ES) 2017/489, ar ko īsteno 21. panta 5. punktu Regulā 2016/44 (OV 2017, L 76, 3. lpp.) (turpmāk tekstā kopā – “2017. gada tiesību akti”), ar kuriem tika grozīti strīdīgie saraksti, lai ņemtu vērā aktualizēto informāciju, ko iesniegusi Drošības komiteja.
- 22 Prasītājas vārda saglabāšanai strīdīgajos sarakstos bija pievienota šāda identifikācijas informācija un pamatojums:
- “[...] *AISHA* [...] *MUAMMAR MUHAMMED* [...] *ABU MINYAR* [...] *QADHAFI* [...]. Dzimšanas datums: 1978. gads. Dzimšanas vieta: *Tripoli*, Libija. Identifikācijai pietiekami citi vārdi: *Aisha Muhammed Abdul Salam* [...]. Adrese: Omānas Sultanāts (iespējamais stāvoklis/atrašanās vieta: Omānas Sultanāts)[.] Iekļauta sarakstā: 2011. gada 26. februārī (grozījumi 2016. gada 11. novembrī, 2014. gada 26. septembrī, 2013. gada 21. martā un 2012. gada 2. aprīlī)[.] Cita informācija: iekļaut[a] sarakstā saskaņā ar Rezolūcijas 1970 [(2011)] 15. un 17. punktu (ceļošanas aizliegums, līdzekļu iesaldēšana). Interpola un ANO Drošības padomes īpašā paziņojuma tīmekļa saite: <https://www.interpol.int/en/notice/search/un/5525815>.”
- 23 Ar 2017. gada 28. marta spriedumu *El-Qaddafi*/Padome (T-681/14, nav publicēts, EU:T:2017:227), kas, tā kā tas netika pārsūdzēts, ir kļuvis galīgs, Vispārējā tiesa, lemjot par prasību, ko prasītāja cēla par 2014. gada tiesību aktiem (skat. šā sprieduma 10. punktu), atzina, ka nosacījums, saskaņā ar kuru Padomei bija jāpaziņo prasītājai īpaši un konkrēti iemesli, kuru dēļ Padome uzskatīja, ka attiecībā uz prasītāju ir saglabājami ierobežojoši pasākumi, šajā lietā nebija izpildīts. Pirmkārt, tā konstatēja, ka 2014. gada tiesību aktos ir vienīgi norādes, kas atbilst pamatojumam prasītājas vārda sākotnējai iekļaušanai attiecīgajos sarakstos, kuri ir ietverti 2011. gada tiesību aktu pielikumos, un uzskatīja, ka šis pamatojums nav pietiekams, lai pamatotu viņas saglabāšanu šajos sarakstos, jo konteksts bija būtiski atšķirīgs; otrkārt, tā uzskatīja, ka Padomes izvirzītajam papildu pamatojumam acīmredzami nav nozīmes, jo tas neietilpst pamatojumā, uz ko balstoties tika pieņemti 2014. gada tiesību akti, un ka tas

Padomei tika darīts zināms pēc minēto tiesību aktu pieņemšanas dienas. Līdz ar to tā atcēla minētos tiesību aktus, ciktāl ar tiem prasītājas vārds tika saglabāts Lēmuma 2011/137 I un III pielikumā un Regulas Nr. 204/2011 II pielikumā ietvertajos sarakstos.

- 24 2019. gada 5. februārī prasītājas advokāte vērsās Padomē, lai atkārtoti lūgtu viņai paziņot visu saraksti attiecībā uz prasītāju, kā arī attiecībā uz prasītāju pieņemtos lēmumus un regulas.
- 25 2019. gada 25. martā Padome ar vēstuli, ko tā nosūtīja prasītājas advokātei (turpmāk tekstā – “2019. gada 25. marta vēstule”), informēja prasītāju, ka tā ir pieņēmusi 2017. gada tiesību aktus, pamatojoties uz Drošības komitejas atjaunināto informāciju, līdz ar to prasītājas vārds tika saglabāts strīdīgajos sarakstos.

Fakti pēc šīs prasības celšanas

- 26 2020. gada 11. februārī Drošības padome pieņēma Rezolūciju 2509 (2020), kurā tā atkārtoti apstiprināja, ka valstīm ir jāveic pasākumi, lai aizliegtu ieceļot vai šķērsot tranzītā to teritoriju visām personām, kuras ir norādījuši Drošības komiteja saskaņā ar Rezolūcijas 1970 (2011) 15. un 16. punktu, un atkārtoti apstiprināja, ka tā vēlas nodrošināt, lai iesaldētie līdzekļi, piemērojot šīs rezolūcijas 17. punktu, vēlākā posmā tiktu nodoti Libijas tautas rīcībā un izmantoti tās labā.
- 27 2020. gada 5. martā Padome pieņēma Īstenošanas lēmumu (KĀDP) 2020/374, ar ko īsteno Lēmumu 2015/1333 (OV 2020, L 71, 14. lpp.), un Īstenošanas regulu (ES) 2020/371, ar ko īsteno 21. panta 5. punktu Regulā 2016/44 (OV 2020, L 71, 5. lpp.) (turpmāk tekstā kopā – “2020. gada tiesību akti”), ar kuriem prasītājas vārds tika saglabāts strīdīgajos sarakstos, negrozot viņas iekļaušanas sarakstā pamatojumu salīdzinājumā ar to, kas bija norādīts 2017. gada tiesību aktos.

Tiesvedība un lietas dalībnieku prasījumi

- 28 Ar prasības pieteikumu, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegts 2019. gada 27. maijā, prasītāja cēla šo prasību.
- 29 2019. gada 14. augustā Padome iesniedza iebildumu rakstu Vispārējās tiesas kancelejā.
- 30 Replikas raksts un atbildes raksts uz repliku Vispārējās tiesas kancelejā tika iesniegti attiecīgi 2019. gada 4. oktobrī un 28. novembrī.
- 31 Tā kā Vispārējās tiesas palātu sastāvs tika mainīts, piemērojot Vispārējās tiesas Reglamenta 27. panta 5. punktu, lieta tika nodota piektajai palātai.
- 32 Ar dokumentu, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegts 2019. gada 24. decembrī, prasītāja lūdza rīkot tiesas sēdi mutvārdu paskaidrojumu uzklaušanai.
- 33 Ar Vispārējās tiesas priekšsēdētāja 2020. gada 22. janvāra lēmumu šī lieta tika nodota jaunam tiesnesim referentam, jo sākotnēji ieceltais tiesnesis referents nevarēja piedalīties.
- 34 Vispārējā tiesa noteica procesa organizatoriskos pasākumus, kurus lietas dalībnieki izpildīja noteiktajā termiņā.

- 35 Ar atsevišķu dokumentu, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegts 2020. gada 1. septembrī, prasītāja, pamatojoties uz Reglamenta 86. pantu, grozīja prasības pieteikumu tādējādi, lai tas attiektos ne tikai uz 2017. gada tiesību aktu, bet arī uz 2020. gada tiesību aktu atcelšanu (turpmāk tekstā kopā – “apstrīdētie tiesību akti”), ciktāl tie uz viņu attiecas. Padome iesniedza apsvērumus par šo grozījumu rakstu Vispārējās tiesas kancelejā 2020. gada 28. septembrī.
- 36 Pēc tiesneša referenta ierosinājuma Vispārējā tiesa nolēma sākt tiesvedības mutvārdu daļu.
- 37 Lietas dalībnieku mutvārdu paskaidrojumi un to atbildes uz Vispārējās tiesas uzdotajiem mutvārdu jautājumiem tika uzklauti 2020. gada 20. oktobra tiesas sēdē. Pēc šīs tiesas sēdes tika pabeigta tiesvedības mutvārdu daļa un tika sākta šīs lietas apspriede.
- 38 Ņemot vērā prasības pieteikuma grozījumus, prasītāja būtībā lūdz Vispārējo tiesu:
- atcelt apstrīdētos tiesību aktus, ciktāl viņas vārds ir saglabāts strīdīgajos tiesību aktos;
  - piespriest Padomei atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.
- 39 Pēc apsvērumiem par grozījumu rakstu Padomes prasījumi Vispārējai tiesai būtībā ir šādi:
- galvenokārt – noraidīt prasību kā nepieņemamu;
  - pakārtoti – noraidīt prasību kā nepamatotu;
  - vēl pakārtotāk – gadījumā, ja apstrīdētie akti tiktu atcelti attiecībā uz prasītāju, atstāt spēkā apstrīdēto lēmumu sekas līdz apelācijas sūdzības iesniegšanas termiņa beigām vai, ja šajā termiņā tiks iesniegta apelācijas sūdzība, līdz tās noraidīšanai;
  - piespriest prasītājai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Juridiskais pamatojums

Par lūguma noturēt tiesas sēdi 3.–12. punktā ietverto argumentu pieņemamību un šim lūgumam pievienotā E.1.–E.4. pielikuma izņemšanu no lietas materiāliem

- 40 Tiesas sēdē Padome norādīja, ka prasītājas lūguma par tiesas sēdes noturēšanu 3.–12. punktā ietvertie argumenti un dokumenti, kas veido šī lūguma E.1.–E.4. pielikumu, esot nepieņemami saskaņā ar Reglamenta 85. pantu.
- 41 Prasītāja paziņoja, ka tā izņem no lietas materiāliem minēto E.1.–E.4. pielikumu, tomēr atstājot argumentus, kas izklāstīti viņas lūguma noturēt tiesas sēdi 3.–12. punktā.
- 42 Ir jāatgādina, ka tiesvedības Vispārējā tiesā rakstveida daļa ietver pirmo procesuālo rakstu apmaiņu atbilstoši tās Reglamenta 76. un 81. pantam, pēc kuras saskaņā ar Reglamenta 83. pantu var sekot otrreizēja un pēdējā procesuālo rakstu apmaiņa, ja Vispārējā tiesa to uzskata par nepieciešamu, lai papildinātu lietas materiālu saturu.
- 43 Šajā lietā ir jākonstatē, ka lūguma noturēt tiesas sēdi 3.–12. punktā ietvertie argumenti nav iemesli, kuru dēļ prasītāja vēlas tikt uzklautā. Turklāt šajos punktos prasītāja attīsta argumentus, kas jau ir izklāstīti tās iepriekšējos procesuālajos rakstos, un vēlas atbildēt uz atbildes rakstā uz repliku ietvertajiem apsvērumiem. Līdz ar to nav jāņem vērā lūguma noturēt tiesas sēdi 3.–12. punkts un nav jāizņem no lietas materiāliem dokumenti, kas veido E.1.–E.4. pielikumu.

Par prasību, kas pamatota ar LESD 263. pantu

Par pieņemamību

- 44 Neizvirzot iebildi par nepieņemamību ar atsevišķu dokumentu, pamatojoties uz Reglamenta 130. panta 1. punktu, Padome iebildumu rakstā un apsvērumos par grozījumu rakstu atsaucas uz prasības nepieņemamību, ciktāl tā ir pamatota ar LESD 263. pantu, novēlošanās dēļ.
- 45 Padome apgalvo, ka tai nebija nekāda pienākuma paziņot prasītājam apstrīdētos aktus, jo ne Lēmumā 2015/1333, ne Regulā 2016/44 nav ietverta tiesību norma, no kuras izrietētu, ka Padomei ir jāpaziņo strīdīgajos sarakstos minētajām personām vai vienībām tiesību akti, ar kuriem tiek grozītas uz tām attiecinātās norādes. Turklāt Padome apgalvo, ka tās 2019. gada 25. marta vēstule ir atbilde uz prasītājas advokātes 2019. gada 5. februāra vēstuli un ka nevar uzskatīt, ka prasītāja LESD 263. panta sestās daļas izpratnē par 2017. gada tiesību aktiem būtu uzzinājusi no šīs vēstules. Prasītāja arī nevarot pamatoti apgalvot, ka tā par 2020. gada tiesību aktiem esot uzzinājusi no Padomes atbildes uz Vispārējās tiesas uzdotajiem jautājumiem saistībā ar procesa organizatorisko pasākumu, kas tai tika paziņots ar kancelejas 2020. gada 13. jūlija vēstuli. Tas, ka ieinteresētā persona ir uzzinājusi par tiesību aktu, varētu tikt uzskatīts par termiņa prasības atcelt tiesību aktu celšanai sākumu tikai tad, ja šis akts nebūtu nedz publicēts, nedz paziņots. Šajā lietā termiņš prasības celšanai par apstrīdētajiem tiesību aktiem esot sācies no to publicēšanas *Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī*, un tas, runājot par 2017. gada tiesību aktiem, notika 2017. gada 22. martā un, runājot par 2020. gada tiesību aktiem, – 2020. gada 6. martā.
- 46 Tiesas sēdē, atbildot uz Vispārējās tiesas jautājumu, Padome precizēja, ka, lai gan saistībā ar noteiktiem sankciju režīmiem Padomei ir tiešs pienākums paziņot attiecīgajām personām visus grozījumus attiecībā uz iekļaušanu sarakstā, norādot pamatojumu, tas tā nav attiecībā uz sankciju režīmu saistībā ar situāciju Lībijā.
- 47 Prasītāja apgalvo, ka tās prasība atbilst LESD 263. pantā paredzētajiem pieņemamības kritērijiem, it īpaši kritērijam attiecībā uz termiņu prasības celšanai. Pirmkārt, prasības pieteikums Vispārējās tiesas kancelejā esot iesniegts 2019. gada 27. maijā, proti, divu mēnešu laikā, pieskaitot Reglamenta 60. pantā paredzēto vienoto desmit dienu termiņu, pamatojoties uz apsvērumiem par attālumu, sākot no 2017. gada tiesību aktu paziņošanas prasītājam, kas esot izdarīta ar 2019. gada 25. marta vēstuli (skat. šā sprieduma 25. punktu). Otrkārt, grozījumu raksts, ar kuru tiek lūgts atcelt 2020. gada tiesību aktus, esot iesniegts divu mēnešu laikā, pieskaitot vienoto desmit dienu termiņu, pamatojoties uz apsvērumiem par attālumu, sākot no brīža, kad prasītāja uzzināja par šo aktu pieņemšanu, kas minēts Padomes atbildē uz procesa organizatorisko pasākumu, jo minētā atbilde prasītājam tika paziņota ar kancelejas 2020. gada 13. jūlija vēstuli (skat. šā sprieduma 34. punktu).
- 48 Tā apgalvo, ka Padomei ir paziņošanas pienākums arī attiecībā uz lēmumiem par grozījumiem iekļaušanas sarakstā lēmumos, pat ja nav izvirzīts jauns pamatojums. Prasītāja apgalvo – ja Padomei nebūtu bijis pienākuma tai paziņot apstrīdētos tiesību aktus, vienīgais veids, kā tā par to pieņemšanu būtu varējusi tikt informēta, būtu bijis to publicēšana *Oficiālajā Vēstnesī*, kā rezultātā tās iespēja vērsties Vispārējā tiesā atbilstošā termiņā būtu nepamatoti ierobežota. Padomes nostājā neesot ņemta vērā judikatūra, saskaņā ar kuru tā nevar patvaļīgi izvēlēties veidu, kādā šie lēmumi tiek paziņoti ieinteresētajām personām. Ņemot vērā, ka Padomes rīcībā bija prasītājas pilnvarotās advokātes adrese, kā to apliecinot 2016. gada 6. oktobra vēstule, kuras saņemšanu tā bija apliecinājusi, apstrīdētie tiesību akti viņai esot bijuši jāpaziņo šādā veidā. Šāda paziņošana esot notikusi tikai attiecībā uz 2017. gada tiesību aktiem ar 2019. gada 25. marta vēstuli. Turklāt par 2020. gada tiesību aktiem prasītāja esot uzzinājusi netieši ar kancelejas 2020. gada 13. jūlija vēstuli (skat. šā sprieduma 45. punktu). Tādējādi prasības pieteikums un grozījumu raksts, tā kā pēdējais minētais tika iesniegts saskaņā ar Reglamenta 86. panta 1. punktu, esot iesniegti LESD 263. pantā paredzētajā termiņā.

- 49 Vispirms ir jāatgādina, ka saskaņā ar LESD 263. panta sesto daļu prasība atcelt tiesību aktu ir jāceļ divu mēnešu laikā pēc tam, kad tiesību akts atkarībā no apstākļiem ir vai nu publicēts, vai darīts zināms prasītājam, vai, ja tas nenotiek, tad no dienas, kad tas šai personai ir kļuvis zināms.
- 50 Saskaņā ar Reglamenta 86. panta 1. punktu, ja tiesību akts, kuru lūgts atcelt, ir aizstāts vai grozīts ar citu tiesību aktu, kam ir tāds pats priekšmets, prasītājs pirms tiesvedības mutvārdu daļas pabeigšanas vai pirms Vispārējās tiesas lēmuma izlemt lietu bez tiesvedības mutvārdu daļas var grozīt prasības pieteikumu, lai ņemtu vērā šo jauno faktu.
- 51 Saskaņā ar judikatūru efektīvas tiesību aizsardzības tiesā princips paredz, ka Savienības iestādei, kura, kā tas ir šajā gadījumā, nosaka vai saglabā individuālus ierobežojošus pasākumus attiecībā uz kādu personu vai vienību, vai nu šo pasākumu noteikšanas brīdī, vai vismaz, cik ātri vien iespējams, pēc to noteikšanas ir jāpaziņo to pamatojums, lai šīs personas vai vienības varētu izmantot savas tiesības celt prasību (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2014. gada 5. novembris, *Mayaleh*/Padome, T-307/12 un T-408/13, EU:T:2014:926, 54. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 52 Šī situācija izriet no tādu tiesību aktu, ar ko tiek noteikti ierobežojoši pasākumi attiecībā uz personu vai vienību, īpašās dabas, kuri vienlaikus ir vispārēji piemērojami tiesību akti, ciktāl ar tiem aizliedz vispārīgi un abstrakti noteiktu adresātu kategorijai nodrošināt līdzekļus un saimnieciskos resursus to personu un vienību rīcībā, kuru vārdi ir to pielikumos esošajos sarakstos, un tie ir individuālu lēmumu virkne attiecībā pret šīm personām un vienībām (skat. spriedumu, 2013. gada 23. aprīlis, *Gbagbo* u.c./Padome, no C-478/11 P līdz C-482/11 P, EU:C:2013:258, 56. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 53 Šajā gadījumā ar Lēmuma 2015/1333 13. pantu tiek piemērots efektīvas tiesību aizsardzības tiesā princips; šā panta 1. un 3. punktā attiecīgi ir noteikts, ka tad, “ja Drošības padome vai [Drošības k]omiteja iekļauj sarakstā personu vai vienību, Padome šo personu vai vienību iekļauj sarakstā [minētā lēmuma] I vai III pielikumā” un “Padome paziņo [...] [šai] personai vai [šai] vienībai par savu lēmumu, tostarp pamatojumu tās iekļaušanai sarakstā, nosūtot to vai nu tieši, ja tās adrese ir zināma, vai arī publicējot paziņojumu, dodot attiecīgai personai vai vienībai iespēju iesniegt apsvērumus”.
- 54 Regulas 2016/44 21. panta 1. un 3. punktā ir ietverti līdzīgi noteikumi.
- 55 No tā izriet, ka, protams, tā kā tādu tiesību aktu kā apstrīdētie tiesību akti spēkā stāšanās notika saskaņā ar to publikāciju, termiņš prasības atcelt tiesību aktu celšanai par šiem tiesību aktiem saskaņā ar LESD 263. panta ceturto daļu katrai no šīm personām un vienībām sākās no paziņošanas datuma (skat. spriedumu, 2015. gada 23. oktobris, *Oil Turbo Compressor*/Padome, T-552/13, EU:T:2015:805, 41. punkts un tajā minētā judikatūra). Tāpat termiņš, lai iesniegtu lūgumu apstrīdēt vai paplašināt prasījumus un prasības pamatus attiecībā uz tiesību aktu, ar kuru šos pasākumus patur spēkā, sākas vienīgi tajā datumā, kad šis jaunais akts ir paziņots attiecīgajai personai vai vienībai (skat. spriedumu, 2014. gada 5. novembris, *Mayaleh*/Padome, T-307/12 un T-408/13, EU:T:2014:926, 56. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 56 Jānorāda, ka 2017. gada tiesību akti, tāpat kā 2020. gada tiesību akti, ir akti, ar kuriem Padome prasītājas vārdu saglabāja strīdīgajos sarakstos. Ir taisnība, kā apgalvo Padome, ka Lēmumā 2015/1333 un Regulā 2016/44, kuru pielikumā ir šie saraksti, Padomei nav paredzēts tiešs pienākums paziņot attiecīgajām personām vai vienībām aktus, ar kuriem tā saglabā to vārdus vai nosaukumus minētajos sarakstos.
- 57 Tomēr šāds paziņošanas pienākums izriet no efektīvas tiesību aizsardzības tiesā principa, kā tas ir interpretēts šī sprieduma 55. punktā atgādinātajā judikatūrā, no kura izriet, ka Padomei ir pienākums paziņot par jebkuru saglabāšanu sarakstā, norādot pamatojumu, attiecīgajām personām neatkarīgi no

tā, vai Padome, lemjot par šo saglabāšanu, ir balstījusies uz jauniem apstākļiem (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2014. gada 5. novembris, *Mayaleh/Padome*, T-307/12 un T-408/13, EU:T:2014:926, 57. punkts).

- 58 Turklāt ir jāuzsver, ka šajā lietā tiesību akti par personas vārda saglabāšanu strīdīgajos sarakstos netika pieņemti regulāros intervālos. Ņemot vērā no šī apstākļa izrietošo minēto tiesību aktu pieņemšanas neparedzamību, ja prasības atcelt šos tiesību aktus celšanas termiņš sāktos vienīgi no to publicēšanas brīža, no tā izrietētu, ka tādai personai kā prasītājam būtu pienākums pastāvīgi pārbaudīt *Oficiālo Vēstnesi*, un tas varētu traucēt tās piekļuvi Savienības tiesai.
- 59 Šajos īpašajos apstākļos Padome nevar pamatot apgalvot, ka LESD 263. panta ceturtajā daļā paredzēto termiņu prasības atcelt apstrīdētos tiesību aktus celšanai attiecībā uz prasītāju bija jāskaitīt no dienas, kad tie attiecīgi tika publicēti *Oficiālajā Vēstnesī*.
- 60 Turklāt, lai noteiktu paziņošanas datumu, no kura sāk skaitīt termiņu, kas prasītājam bija jāievēro, lai Vispārējā tiesā apstrīdētu apstrīdētos tiesību aktus, ir jānosaka kārtība, kādā Padomei bija pienākums viņai paziņot šos tiesību aktus.
- 61 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka Padome nevar brīvi izvēlēties veidu, kādā ieinteresētajām personām tiek paziņoti akti, ar kuriem Padome attiecībā uz tām piemēro ierobežojošos pasākumus. No 2013. gada 23. aprīļa sprieduma *Gbagbo u.c./Padome* (no C-478/11 P līdz C-482/11 P, EU:C:2013:258) 61. punkta izriet, ka netieša šādu aktu paziņošana, publicējot paziņojumu *Oficiālajā Vēstnesī*, ir atļauta tikai tajos gadījumos, kad Padomei nav iespējams veikt individuālu paziņošanu. Pretējā gadījumā Padomei būtu ļauts viegli izvairīties no individuālas paziņošanas pienākuma (šajā nozīmē skat. rīkojumu, 2016. gada 10. jūnijs, *Pshonka/Padome*, T-381/14, EU:T:2016:361, 41. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 62 No šā sprieduma 61. punktā minētās judikatūras izriet, ka Lēmuma 2015/1333 13. panta 3. punkts un Regulas 2016/44 21. panta 3. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka gadījumā, ja Padomei ir zināma personas, uz kuru attiecas ierobežojošie pasākumi, adrese, tad, ja tiesību akti, kuros paredzēti šie pasākumi, netiek paziņoti tieši, termiņš prasības celšanai, kurš šai personai jāievēro, lai apstrīdētu šos tiesību aktus Vispārējā tiesā, nesākas. Tādējādi tikai tad, ja nav iespējams ieinteresētajai personai individuāli paziņot tiesību aktus, ar kuriem attiecībā uz to tiek noteikti vai atstāti spēkā ierobežojoši pasākumi, minētais termiņš sākas no paziņojuma publicēšanas *Oficiālajā Vēstnesī* (šajā nozīmē un pēc analogijas skat. spriedumus, 2013. gada 6. septembris, *Bank Melli Iran/Padome*, T-35/10 un T-7/11, EU:T:2013:397, 59. punkts, un 2014. gada 4. februāris, *Syrian Lebanese Commercial Bank/Padome*, T-174/12 un T-80/13, EU:T:2014:52, 59. un 60. punkts un tajos minētā judikatūra).
- 63 Šajā ziņā ir jānorāda – var uzskatīt, ka Padomei nav iespējams fiziskai vai juridiskai personai vai vienībai individuāli paziņot tiesību aktu, kas ietver ierobežojošus pasākumus pret to, vai nu tad, ja šīs personas vai vienības adrese nav publiska un tai nav darīta zināma, vai tad, ja paziņojums, kuru Padome nosūtījusi uz tas rīcībā esošu adresi, ir nesekmīgs, neraugoties uz Padomes pūliņiem ar visu prasīto rūpību šādu paziņošanu veikt (spriedums, 2014. gada 5. novembris, *Mayaleh/Padome*, T-307/12 un T-408/13, EU:T:2014:926, 61. punkts).
- 64 No judikatūras arī izriet, ka Padomei principā nav ļauts izpildīt pienākumu paziņot ieinteresētajai personai aktu, kas ietver ierobežojošus pasākumus pret viņu, nosūtot paziņojumu par šo aktu to pārstāvošajiem advokātiem. Paziņošana prasītāja pārstāvim ir uzskatāma par paziņošanu adresātam tikai tad, ja šāds paziņošanas veids ir skaidri paredzēts tiesiskajā regulējumā, ja starp pusēm pastāv šāda vienošanās vai ja advokāts ir pienācīgi pilnvarots saņemt šādu paziņojumu sava klienta vārdā (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2017. gada 28. marts, *El-Qaddafi/Padome*, T-681/14, nav publicēts, EU:T:2017:227, 31. un 34. punkts un tajos minētā judikatūra).

- 65 Šajā lietā no lietas materiāliem izriet, ka 2017. gada 21. martā – 2017. gada tiesību aktu pieņemšanas dienā –, tāpat kā 2020. gada 5. martā – 2020. gada tiesību aktu pieņemšanas dienā –, Padomes rīcībā, kā tā apstiprināja tiesas sēdē, bija prasītājas advokātes adrese un pilnvara, ko prasītāja viņai bija izsniegusi, kā bija paziņots ar 2016. gada 6. oktobra vēstuli, kuras saņemšanu Padome apliecināja tajā pašā dienā. Minētajā pilnvarā, kuru prasītāja ir parakstījusi 2015. gada 12. martā, tostarp ir norādīts, ka viņa ir atļāvusi savai advokātei saņemt jebkādu informāciju, veikt saraksti un rīkoties tās vārdā visos jautājumos, kas attiecas uz Drošības padomes piemērotajām sankcijām pret prasītāju, kā arī par visiem jautājumiem saistībā ar viņas vārda iekļaušanu Lēmuma 2011/137 I pielikumā un/vai jebkurā citā tiesību aktā, ko Padome secīgi ir pieņēmusi.
- 66 Šis lietas apstākļi līdz ar to atšķiras no apstākļiem lietā, kurā tika pasludināts 2017. gada 28. marta spriedums *El-Qaddafi/Padome* (T-681/14, nav publicēts, EU:T:2017:227), kurā Vispārējā tiesa uzskatīja, ka nebija iesniegts pierādījums par to, ka prasītāja būtu izsniegusi pārstāvības pilnvaru savam pārstāvim, tāpat nevarēja uzskatīt, ka Padome attiecīgo lēmumu būtu pienācīgi nosūtījusi prasītājai, paziņojot to viņas pārstāvim, un ka līdz ar to termiņš prasības celšanai sākās no paziņojuma publicēšanas *Oficiālajā Vēstnesī*.
- 67 Tāpat ir jānorāda, kā to ir apstiprinājusi Padome atbildē uz procesa organizatorisko pasākumu ietvaros uzdotajiem jautājumiem un tiesas sēdē, ka par apstrīdētajiem aktiem *Oficiālajā Vēstnesī* nav publicēts paziņojums strīdīgajos pielikumos minētajām personām.
- 68 Tā kā no lietas materiāliem neizriet, ka Padome nevarēja apstrīdētos aktus paziņot tieši prasītājai vai tās pienācīgi pilnvarotajai advokātei vai ka šāda paziņošana būtu izrādījusies neveiksmīga, un tā kā *Oficiālajā Vēstnesī* nebija publicēts paziņojums par prasītājas vārda saglabāšanu strīdīgajos sarakstos, 2017. gada tiesību aktu individuāla paziņošana prasītājai likumīgi tika veikta ar 2019. gada 25. marta vēstuli, ar kuru Padome pēc prasītājas advokātes 2019. gada 5. februāra vēstules (skat. šā sprieduma 24. punktu) paziņoja par minētajiem aktiem šai advokātei.
- 69 Visbeidzot ne no lietas materiāliem, ne no Padomes argumentācijas neizriet, ka tas, ka prasītāja faktiski uzzināja par apstrīdētajiem tiesību aktiem LESD 263. panta sestās daļas izpratnē, kas var radīt prasības celšanas termiņa sākumu, būtu noticis pirms 2019. gada 25. marta, dienas, kurā Padome paziņoja prasītājas pilnvarotajai advokātei 2017. gada tiesību aktus, vai – attiecībā uz 2020. gada tiesību aktiem – pirms 2020. gada 13. jūlija, dienas, kurā tika paziņota Padomes atbilde uz Vispārējās tiesas organizatorisko pasākumu ietvaros uzdotajiem jautājumiem (skat. šā sprieduma 45. punktu).
- 70 Katrā ziņā, pat pieņemot, ka apstrīdēto aktu individuāla paziņošana būtu jāuzskata par tādu, kas pienācīgi netika veikta attiecīgi 2019. gada 25. martā un 2020. gada 13. jūlijā, termiņš prasības celšanai šajā gadījumā nebūtu sācies un šī prasība tāpat nebūtu novēlota.
- 71 Tādējādi ir jākonstatē, ka, tā kā Padome nebija atbilstoši paziņojusi prasītājai 2017. gada tiesību aktus pirms 2019. gada 25. marta, prasības pieteikuma iesniegšanas dienā, proti, 2019. gada 27. maijā, viņai nebija izbeidzies termiņš, lai celtu prasību par to atcelšanu. Tāpat prasītājai grozījumu raksta iesniegšanas dienā, proti, 2020. gada 1. septembrī, nebija izbeidzies termiņš, lai grozītu savu prasības pieteikumu tādējādi, lai tajā tiktu ņemta vērā 2020. gada tiesību aktu pieņemšana, un lai lūgtu tos atcelt.
- 72 Šādos apstākļos ir jānorāda Padomes izvīrītā iebilde par nepieņemamību, kas izriet no prasības par apstrīdētajiem tiesību aktiem, ciktāl tā ir pamatota ar LESD 263. pantu, novēlotības.

Par lietas būtību

- 73 Prasības, ciktāl tā ir balstīta uz LESD 263. pantu, pamatošanai prasītāja izvirza četrus pamatus, no kuriem pirmais attiecas uz būtisku procedūras noteikumu pārkāpumu saistībā ar tiesībām uz efektīvu tiesību aizsardzību tiesā, otrs – uz *res judicata* spēka principa un tiesiskās drošības principa, kā arī tiesību uz efektīvu tiesību aizsardzību pārkāpumu, trešais – uz juridiskā pamata un pamatojuma viņas vārda saglabāšanai strīdīgajos sarakstos neesamību un ceturtais – uz tās pamattiesību nesamērīgu pārkāpumu.
- 74 Vispirms ir jānošķir tiesību akti, ar kuriem prasītāja tika iekļauta to personu sarakstos, uz kurām attiecas ierobežojošie pasākumi, un secīgie tiesību akti, kuru mērķis ir saglabāt viņas vārdu šajos sarakstos. 2011. gada tiesību akti, proti, Lēmums 2011/137 un Regula Nr. 204/2011, kā arī secīgie tiesību akti par iekļaušanu sarakstos, proti, Lēmums 2015/1333 un Regula 2016/44, nav šīs prasības priekšmets, un tie nav tikuši laikus apstrīdēti Savienības tiesā. Savukārt par 2014. gada tiesību aktiem tika celta prasība, kurā tika pasludināts 2017. gada 28. marta spriedums *El-Qaddafi/Padome* (T-681/14, nav publicēts, EU:T:2017:227), kas apelācijas sūdzības neiesniegšanas dēļ ir kļuvis galīgs. Tādējādi prasītājas pamati ir pieņemami tikai, ciktāl to mērķis ir apstrīdēto tiesību aktu atcelšana, proti, 2017. gada tiesību aktu un – pēc prasības pieteikuma grozīšanas, pamatojoties uz Reglamenta 86. pantu, – arī 2020. gada tiesību aktu, ciktāl ar tiem prasītājas vārds tiek saglabāts strīdīgajos sarakstos, atcelšana.
- 75 Vispirms ir jāizvērtē trešais pamats, ar kuru prasītāja pārmet Padomei, ka tā nolēma atstāt spēkā ierobežojošos pasākumus attiecībā uz prasītāju bez pamatojuma un juridiskā pamata.
- 76 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka jautājums par pamatojumu, kas ir būtiska formāla prasība, atšķiras no jautājuma par apgalvotās rīcības pierādījumu, kas attiecas uz attiecīgā akta tiesiskumu pēc būtības un ir saistīts ar to faktu patiesuma novērtēšanu, kuri minēti šajā aktā, kā arī ar šo faktu atzīšanu par elementiem, kas pamato ierobežojošu pasākumu piemērošanu attiecīgajai personai (skat. spriedumu, 2012. gada 15. novembris, *Padome/Bamba*, C-417/11 P, EU:C:2012:718, 60. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 77 Lēmuma pamatojumu veido formāla to pamatu izklāstīšana, uz kuriem šis lēmums ir balstīts. Ja šajos pamatos ir pieļautas kļūdas, tie skar lēmuma likumību pēc būtības, nevis tā pamatojumu, kas var būt pietiekams, pat izklāstot kļūdainus pamatus. Līdz ar to iebildumi un argumenti, kuru mērķis ir apstrīdēt tiesību akta pamatotību, ir neefektīvi saistībā ar pamatu par pamatojuma neesamību vai nepietiekamu pamatojumu (skat. spriedumu, 2015. gada 18. jūnijs, *Ipatau/Padome*, C-535/14 P, EU:C:2015:407, 37. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 78 Šajā lietā, kā prasītāja to turklāt apstiprināja tiesas sēdē, trešajā pamatā tātad ir jānošķir, pirmkārt, pirmā daļa, kas attiecas uz apstrīdēto tiesību aktu nepietiekamu pamatojumu, un, otrkārt, otrā daļa, kas būtībā attiecas uz to, ka nav faktiskā pamata, kas pamatotu viņas vārda saglabāšanu strīdīgajos sarakstos, un faktu, ka Padome neesot iesniegusi pierādījumus, kas apliecina, ka attiecībā uz prasītāju veiktie pasākumi ir pamatoti.

– Par trešā pamata pirmo daļu, kas attiecas uz apstrīdēto tiesību aktu pamatojuma neesamību

- 79 Prasītāja apgalvo, ka pretēji tam, kas ir prasīts Lēmuma 2015/1333 13. panta 3. punktā un Regulas 2016/44 21. panta 3. punktā, kā arī Padomes pamatnostādnes sankciju jomā, apstrīdētajos aktos neesot norādīts pamatojums.
- 80 Padome uz to atbild, ka prasītāja, pamatojoties uz pašiem apstrīdētajiem tiesību aktiem, kā arī tai sniegtajiem pierādījumiem un paskaidrojumiem, varēja saprast to pasākumu kontekstu un apjomu, kas uz viņu attiecas.

- 81 Jāatgādina, ka pienākuma norādīt nelabvēlīga akta pamatojumu, kas saistīts ar tiesību uz aizstāvību ievērošanas principu, mērķis ir, pirmkārt, nodrošināt ieinteresētajai personai pietiekamu informāciju, lai noteiktu, vai lēmums ir pamatots vai arī tajā, iespējams, ir pieļautas kļūdas, kas ļauj apstrīdēt lēmuma spēkā esamību Savienības tiesā, un, otrkārt, ļaut šai tiesai veikt šā akta likumības pārbaudi (skat. spriedumu, 2012. gada 15. novembris, Padome/*Bamba*, C-417/11 P, EU:C:2012:718, 49. punkts un tajā minētā judikatūra). Turklāt LESD 296. pantā prasītajam pamatojumam skaidri un nepārprotami ir jānorāda iestādes, kas ir izdevusi tiesību aktu, argumentācija (skat. spriedumus, 2014. gada 24. septembris, *Kadhaf Al Dam*/Padome, T-348/13, nav publicēts, EU:T:2014:806, 63. punkts un tajā minētā judikatūra, un 2016. gada 20. septembris, *Alsharghawi*/Padome, T-485/15, nav publicēts, EU:T:2016:520, 27. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 82 Ierobežojošu pasākumu kontekstā, lai arī nav sīki jāatbild uz attiecīgās personas iesniegtajiem apsvērumiem, pienākums norādīt pamatojumu jebkādos apstākļos, tostarp tad, ja Savienības tiesību akta pamatojums atbilst starptautiskas iestādes pamatojuma izklāstam, nozīmē, ka šajā pamatojumā tiek norādīti individuālie, īpašie un konkrētie iemesli, kādēļ kompetentās iestādes uzskata, ka attiecīgajai personai būtu jāpiemēro ierobežojošie pasākumi (skat. spriedumu, 2016. gada 18. februāris, Padome/*Bank Mellat*, C-176/13 P, EU:C:2016:96, 76. punkts un tajā minētā judikatūra). Līdz ar to Padomes akta, ar ko nosaka ierobežojošu pasākumu, pamatojums principā nevar sastāvēt tikai no vispārīga un uz stereotipiem balstīta formulējuma (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2016. gada 30. jūnijs, *Al Matri*/Padome, T-545/13, nav publicēts, EU:T:2016:376, 146. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 83 Tomēr pamatojumam ir jābūt pielāgotam attiecīgā tiesību akta būtībai un apstākļiem, kādos tas pieņemts. Pamatojums ir jāizvērtē atbilstoši lietas apstākļiem, tostarp tiesību aktu saturam, norādītā pamatojuma raksturam un adresātu vai citu personu, ko šis tiesību akts skar tieši un individuāli, iespējamai ieinteresētībai saņemt paskaidrojumus. Netiek prasīts, lai pamatojumā tiktu uzskaitīti visi atbilstošie faktiskie un tiesiskie apstākļi, jo jautājums par to, vai akta pamatojums ir pietiekams, ir jānovērtē, ņemot vērā ne tikai tā formulējumu, bet arī tā kontekstu, kā arī visu juridisko noteikumu kopumu, kas regulē attiecīgo jomu (skat. spriedumus, 2014. gada 24. septembris, *Kadhaf Al Dam* /Padome, T-348/13, nav publicēts, EU:T:2014:806, 66. punkts un tajā minētā judikatūra, un 2016. gada 20. septembris, *Alsharghawi*/Padome, T-485/15, nav publicēts, EU:T:2016:520, 30. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 84 It īpaši nelabvēlīgs akts ir pietiekami pamatots, ja tas ir pieņemts attiecīgajai personai zināmos apstākļos, kas ļauj tai izprast pret to noteiktā pasākuma apmēru (skat. spriedumus, 2014. gada 24. septembris, *Kadhaf Al Dam*/Padome, T-348/13, nav publicēts, EU:T:2014:806, 67. punkts un tajā minētā judikatūra, un 2016. gada 20. septembris, *Alsharghawi*/Padome, T-485/15, nav publicēts, EU:T:2016:520, 31. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 85 Šajā lietā ir jākonstatē, ka apstrīdētajos tiesību aktos ir norādīts iemesls, kādēļ Padome saglabāja prasītājas vārdu strīdīgajos sarakstos 2017. gada martā un 2020. gada martā, kas atbilst pamatojumiem, kuri bija minēti, lai tās vārdu iekļautu 2011. gada tiesību aktiem pievienotajos sarakstos un pēc tam strīdīgajos sarakstos, proti, Lēmumam 2015/1333 un Regulai 2016/44 pievienotajā sarakstā, vai apstāklim, ka tā atbilstoši Rezolūcijas 1970 (2011) 15. un 17. punktam tika iekļauta sarakstos viņas saistības dēļ ar režīmu, ko bija ieviesis *Qadhafi*.
- 86 Turklāt ir jānorāda, ka Padome prasītājai ir sniegusi informāciju (skat. šā sprieduma 13. punktu), atsaucoties, pirmkārt, uz paziņojumiem, kurus prasītāja 2011. un 2013. gadā esot sniegusi publiski, aicinot gāzt likumīgās Lībijas iestādes un atriebties par viņas tēva nāvi, un, otrkārt, uz Lībijā joprojām nestabilo situāciju, vienlaikus apstiprinot nepieciešamību neļaut personām, kas ir saistītas ar bijušo *Qadhafi* režīmu, turpināt vājināt situāciju Lībijā.

- 87 No tā izriet, ka prasītāja varēja saprast, ka viņas vārds strīdīgajos sarakstos ir saglabāts tādēļ, ka viņa bija iekļauta sarakstos saskaņā ar Rezolūcijas 1970 (2011) 15. un 17. punktu, viņas izdarīto paziņojumu dēļ, kas ietilpst kontekstā, kurā viņa bija iekļauta apstrīdētajos aktos, kā arī tādēļ, ka Padome uzskatīja, ka šie pasākumi joprojām bija nepieciešami.
- 88 Tādējādi apstrīdētajos tiesību aktos ietvertās norādes, kurām pievienota sarakstē ar Padomi sniegtā informācija, bija pietiekamas, lai prasītājai rastos viedoklis par apstrīdēto aktu tiesiskumu un lai viņa sagatavotos to apstrīdēšanai, ko viņa pamatoti varēja darīt šajā lietā.
- 89 Tādējādi trešā pamata pirmā daļa ir jānoraida.

– *Par trešā pamata otro daļu, kas attiecas uz to, ka nav tāda faktiskā pamata, kurš pamatotu prasītājas vārda saglabāšanu strīdīgajos sarakstos*

- 90 Prasītāja apgalvo, ka apstrīdētajos tiesību aktos nav norādīts juridiskais pamats, kas būtu ļāvis Padomei saglabāt viņas vārdu strīdīgajos sarakstos, un ka šī saglabāšana esot pamatota tikai ar vienu iemeslu, proti, ka uz viņu joprojām bija norādījusi Drošības padome saskaņā ar Rezolūcijas 1970 (2011) 15. un 17. punktu. Pamatojoties uz 2017. gada 28. marta spriedumu *El-Qaddafi/Padome* (T-681/14, nav publicēts, EU:T:2017:227), prasītāja apgalvo, ka apstrīdētajos tiesību aktos nav individuālu, specifisku un konkrētu iemeslu, kas pamatotu viņas vārda saglabāšanu strīdīgajos sarakstos, neraugoties uz režīma, uz kuru attiecās minētā rezolūcija, krišanu.
- 91 Precīzāk, informācijai, ko Padome norādīja, lai pamatotu prasītājas vārda saglabāšanu strīdīgajos sarakstos, neesot nekādas saiknes ar konkrētu laikposmu un rīcību, kas minēta Rezolūcijas 1970 (2011) 15. un 17. punktā, un/vai tā esot iegūta no neskaidrām baumām vai citiem avotiem, kuriem nav pierādījuma spēka.
- 92 Prasītāja uzskata, ka attiecībā uz apgalvojumiem, kas izriet no baumām par prasītājai piedēvētajām runām, Padomei esot bijis pienākums pārbaudīt to atbilstību un nozīmi, ņemot vērā, pirmkārt, Omānas iestāžu rakstveida apliecinājumus, saskaņā ar kuriem prasītāja esot ievērojusi nosacījumus par dzīvesvietu to valstī, un, otrkārt, Lībijas iestāžu rakstveida paziņojumu, kurā bija norādīts, ka prasītājas svītrosāna no saraksta esot saderīga ar miera un izlīguma mērķiem Lībijā un ka viņa neesot uzskatīta par draudu mierīgam politiskajam procesam Lībijā.
- 93 Attiecībā uz informāciju, kas, šķiet, norāda, ka prasītāja kaut kādā veidā ir saistīta ar finanšu pārkāpumu, prasītāja apgalvo, ka Padome nekad nav nedz apgalvojusi, nedz *a fortiori* pierādījusi, ka konkrētie īpašumi, uz kuriem attiecas aplūkoto ierobežojošie pasākumi, būtu radušies piesavināšanās rezultātā vai ka viņai būtu kāda cita saikne ar Rezolūcijas 1970 (2011) 15. un 17. punktā izklāstītajiem iemesliem.
- 94 Prasītāja uzskata – pat ja bijušā *Qadhafi* režīma atbalstītāji joprojām turpināja savus centienus destabilizēt situāciju Lībijā un bija iesaistīti uzbrukumos pret civiliedzīvotājiem, iemesli, kādēļ viņas vārds tika saglabāts strīdīgajos sarakstos, acīmredzami neietver nekādu informāciju, no kuras viņa būtu varējusi izsecināt savu individuālo, īpašo un konkrēto lomu šajos notikumos un viņas iespējamās saistības ar nedrošību Lībijā nozīmi.
- 95 Padome apstrīd prasītājas argumentus. Pirmkārt, tā uz tiem atbild, ka iemesli, kas ir pamatā prasītājas vārda saglabāšanai strīdīgajos sarakstos, neesot ņemti vērā 2017. gada 28. marta spriedumā *El-Qaddafi/Padome* (T-681/14, nav publicēts, EU:T:2017:227), kas attiecas uz 2014. gada tiesību aktiem, un tādējādi tie nevar būt faktiskie vai tiesību jautājumi, kas faktiski vai noteikti tikuši izspiesti minētajā spriedumā.

- 96 Otrkārt, Padome apgalvo, ka tā ir pieņēmusi apstrīdētos tiesību aktus, pamatojoties uz informāciju, kas ietverta tās 2015. gada 4. maija vēstulē (skat. šā sprieduma 13. punktu), un Drošības komitejas sniegto atjaunināto informāciju, kurai pievienota atsauce uz Interpola paziņojumu un kurā svītrots punkts, kas attiecas uz “papildu informāciju” par ceļošanas aizlieguma pārkāpumu. Runājot par pievienoto atsauci uz Interpola paziņojumu, Padome tomēr norāda, ka, tā kā tā attiecas uz izmeklēšanu par finanšu pārkāpumiem, Padome neesot pamatojusies uz informāciju attiecībā uz šo izmeklēšanu, jo šāda veida darbības neietilpst Lēmuma 2015/1333 8. un 9. pantā un atbilstošajā Regulas 2016/44 tiesību normā vai atbilstošajās Drošības padomes rezolūcijās paredzētajos iekļaušanas sarakstā kritērijos.
- 97 Pirmām kārtām, Padome, kā minēts Lēmuma 2015/1333 3. apsvērumā, norāda, no vienas puses, ka joprojām tiek apdraudēts miers, stabilitāte vai drošība Lībijā un sekmīga tās politiskās pārejas pabeigšana, tostarp tādēļ, ka pašreizējo šķelšanos padziļina personas un vienības, par kurām ir konstatēts, ka tās ir bijušas iesaistītas represīvajā politikā, ko īstenoja iepriekšējais *Qadhafi* režīms Lībijā, vai iepriekš bijušas kaut kā citādi saistītas ar minēto režīmu. No otras puses, Vispārējā tiesa 2016. gada 20. septembra spriedumā *Alsharghawi*/Padome (T-485/15, nav publicēts, EU:T:2016:520) esot nospriedusi, ka šī Padomes vērtējuma precizitāti apstiprina apstākļi, ka Rezolūcijā 2213 (2015) Drošības padome būtībā atkārtoti bija apstiprinājusi nepieciešamību liegt personām, kas saistītas ar agrāko *Qadhafi* režīmu, destabilizēt situāciju Lībijā.
- 98 Otrām kārtām, Padome apgalvo, ka paziņojumi un presē publicēti raksti, kurus tā bija darījusi zināmus prasītājam 2015. gada 4. maija vēstulē (skat. šā sprieduma 13. punktu), ir pietiekami konkrēti, precīzi un saskanīgi, lai apstiprinātu to paziņojumu patiesumu, kurus prasītāja 2011. un 2013. gadā esot sniegusi publiski, aicinot gāzt likumīgās Lībijas iestādes un atriebt viņas tēva nāvi. Šie paziņojumi skaidri atbilstot iekļaušanas strīdīgajos sarakstos kritērijiem, jo tie pierādot, ka prasītāja tāpat kā citas personas, kas ir saistītas ar bijušo *Qadhafi* režīmu, destabilizē situāciju Lībijā. Turklāt tas, ka Omānas iestādes uzskatīja, ka prasītājas uzturēšanās Omānā, nevis Lībijas tiešā tuvumā, palīdzētu mazināt spriedzi reģionā un ka prasītājas atļauja uzturēties Omānā bija pakārtota nosacījumam, ka viņa apņemas neveikt politisku darbību, pierādot, ka viņa turpināja radīt draudus Lībijas mieram, stabilitātei vai drošībai.
- 99 Tādējādi Drošības komitejas sniegtā atjauninātā informācija un apstrīdētajos tiesību aktos norādītie iemesli, kas papildināti un izvērsti ar prasītājam 2015. gada 4. maija vēstulē paziņoto informāciju (skat. šā sprieduma 13. punktu) un kas varēja tikt ņemti vērā, pieņemot apstrīdētos tiesību aktus, liecinot par Padomes veikto pārskatīšanu, lai pamatotu prasītājas vārda saglabāšanu strīdīgajos sarakstos.
- 100 Treškārt un visbeidzot, nedz Omānas iestāžu verbālnota, nedz prasītājas minētais Lībijas iestāžu paziņojums neesot pietiekami pierādījumi, lai Padome prasītājas vārdu nesaglabātu strīdīgajos sarakstos.
- 101 Ir jāatgādina, ka saskaņā ar judikatūru Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 47. pantā garantētā pārbaudes tiesā efektivitāte tostarp nozīmē, ka Savienības tiesai ir jānodrošina, lai lēmums, ar kuru ir noteikti vai saglabāti ierobežojoši pasākumi un kuram attiecībā uz konkrēto personu vai vienību ir individuāla piemērojamība, būtu balstīts uz pietiekami drošiem faktiem. Tas nozīmē, ka ir jāpārbauda pamatojuma izklāstā norādītie fakti, kas ir minētā lēmuma pamatā, tādēļ pārbaudē tiesā nav jāizvērtē tikai abstrakta norādīto iemeslu ticamība, bet arī tas, vai šie iemesli vai vismaz viens no tiem, kurš tiek uzskatīts par pašpietiekamu šā paša lēmuma pamatojumam, ir pamatoti (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2013. gada 18. jūlijs, Komisija u.c./*Kadi*, C-584/10 P, C-593/10 P un C-595/10 P, EU:C:2013:518, 119. punkts).
- 102 Savienības tiesai ir jāveic šī pārbaude, vajadzības gadījumā pieprasot kompetentajai Savienības iestādei iesniegt atbilstošu – konfidenciālu vai nekonfidenciālu – informāciju vai pierādījumus, lai varētu veikt šādu pārbaudi (skat. spriedumu, 2013. gada 18. jūlijs, Komisija u.c./*Kadi*, C-584/10 P, C-593/10 P un C-595/10 P, EU:C:2013:518, 120. punkts un tajā minētā judikatūra). Turpretī minētajai kompetentajai Savienības iestādei apstrīdēšanas gadījumā ir jāpierāda pret attiecīgo personu vērsto iemeslu

- pamatotība, nevis šai personai ir jāiesniedz attaisnojoši pierādījumi par to, ka minētie iemesli nav pamatoti. Šajā ziņā ir svarīgi, lai iesniegtā informācija un pierādījumi pamatotu apsvērumus, kas vērsti pret attiecīgo personu (spriedums, 2013. gada 18. jūlijs, Komisija u.c./Kadi, C-584/10 P, C-593/10 P un C-595/10 P, EU:C:2013:518, 121. un 122. punkts).
- 103 Ņemot vērā šos principus, ir jānosaka, vai prasītājas vārda saglabāšana strīdīgajos sarakstos ir balstīta uz pietiekami drošiem faktiem.
- 104 Šajā lietā vispirms ir jānorāda, ka apsvērumiem, ko prasītāja izvirzījusi, lai atspēkotu apgalvojumu, ka tā esot ceļojusi, pārkāpjot Drošības padomes un Drošības komitejas noteikto aizliegumu, nav nozīmes. Padome, pieņemot apstrīdētos tiesību aktus, vairs nepamatojās uz informāciju, kas ietverta tās 2014. gada 18. decembra vēstulē (skat. šā sprieduma 11. punktu), un šie iekļaušanas sarakstos iemesli vairs nav minēti starp strīdīgajos sarakstos ietvertajiem iemesliem.
- 105 Turpinājumā ir jākonstatē, ka apstrīdētajos tiesību aktos nav norādīts cits pamatojums prasītājas vārda saglabāšanai strīdīgajos sarakstos 2017. gada martā un 2020. gada martā kā vien tas, kas bija izvirzīts, lai tās vārdu iekļautu 2011. gada tiesību aktiem pievienotajos sarakstos un lai piemērotu Rezolūcijas 1970 (2011) 15. un 17. punktu. Attiecībā uz atsauci uz Interpola paziņojumu, kā tas ir atgādināts šā sprieduma 96. punktā, Padome tiesas sēdē norādīja un apstiprināja, ka tā nav pamatojusies uz informāciju par izmeklēšanu, kas ir šā paziņojuma priekšmets.
- 106 Protams, Padomes izvirzītie iemesli prasītājas vārda iekļaušanai strīdīgajos sarakstos, proti, tas, ka viņa ir “*Muammar Qadhafi* meita” un “cieši saistīta ar [pēdējā minētā] režīmu”, Savienības tiesā netika laikus apstrīdēti.
- 107 Tomēr, pat ja Padome varēja atsaukties uz to, ka prasītāja bija to personu vidū, uz kurām attiecas Rezolūcija 1970 (2011) un uz minētajā rezolūcijā norādīto pamatojumu, no šā sprieduma 101. un 102. punktā atgādinātās judikatūras skaidri izriet, ka Padome nekādi nav atbrīvota no pienākuma pierādīt, ka prasītājas vārda saglabāšana strīdīgajos sarakstos ir balstīta uz pietiekami drošiem faktiem.
- 108 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka 2011. gada tiesību akti tika pieņemti “pret [...] personām un vienībām, kuras iesaistītas būtiskos cilvēktiesību pārkāpumos pret Lībijas iedzīvotājiem, tostarp piedalījušās uzbrukumos civiliedzīvotājiem un civilajiem objektiem, tādējādi pārkāpjot starptautiskās tiesības”, kā norādīts Lēmuma 2011/137 3. apsvērumā. Lēmums 2015/1333 un Regula 2016/44 tika pieņemti, lai jaunā juridiskā instrumentā konsolidētu ar 2011. gada tiesību aktiem noteiktos ierobežojošos pasākumus, kuri tika grozīti un īstenoti ar vairākiem secīgiem tiesību aktiem, “ņemot vērā īpašos draudus starptautiskajam mieram un drošībai reģionā, ko rada situācija Lībijā” (skat. Regulas 2016/44 4. apsvērumu).
- 109 Tomēr, neraugoties uz Padomes paskaidrojumiem, kas atgādināti šā sprieduma 97. punktā, norāde “iekļaut[a] sarakstā saskaņā ar Rezolūcijas 1970 (2011) 15. un 17. punktu (ceļošanas aizliegums, līdzekļu iesaldēšana)” neļauj saprast individuālos, īpašos un konkrētos iemeslus, kuru dēļ prasītājas vārds 2017. gada 21. martā un 2020. gada 5. martā tika saglabāts strīdīgajos sarakstos.
- 110 Šajā ziņā ir jānorāda, ka Padome vienīgi atsauca uz prasītājai 2015. gada 4. maija vēstulē sniegto informāciju (skat. šā sprieduma 13. punktu), it īpaši paziņojumiem, kurus prasītāja esot publiski sniegusi 2011. un 2013. gadā, nepaskaidrojot iemeslus, kādēļ minētā informācija esot apliecinājusi risku, ko prasītāja 2017. un 2020. gadā, proti, apstrīdēto aktu pieņemšanas laikā, radīja mieram un drošībai reģionā.
- 111 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka 2017. gada 28. marta spriedumā *El-Qaddafi*/Padome (T-681/14, nav publicēts, EU:T:2017:227) 69. un 73. punktā Vispārējā tiesa ir norādījusi, ka prasītājai 2015. gada 4. maija vēstulē sniegtā informācija (skat. šā sprieduma 13. punktu) nebija viens no tiem iemesliem, uz kuru pamata tika pieņemti 2014. gada tiesību akti, ka tie Padomei tika darīti zināmi pēc minēto tiesību

aktu pieņemšanas dienas un ka strīdīgajos iemeslos acīmredzami nebija ietverti elementi, no kuriem prasītāja, pat cenšoties tos interpretēt plaši, būtu varējusi secināt, kāda ir bijusi viņas individuālā, specifiskā un konkrētā loma Libijas notikumos.

- 112 Protams, šajā lietā nevar atsaukties uz 2017. gada 28. marta sprieduma *El-Qaddafi/Padome* (T-681/14, nav publicēts, EU:T:2017:227) *res judicata* spēku, uz kuru norāda prasītāja. Pirmkārt, kā apgalvo Padome, 2017. gada tiesību akti tika pieņemti pirms šī sprieduma pasludināšanas, otrkārt, šai prasībai nav tas pats priekšmets un pamats, kas prasībai, par kuru tika pasludināts minētais spriedums, un, treškārt, *res judicata* spēka princips attiecas tikai uz faktu un tiesību jautājumiem, kas faktiski vai obligāti tikuši izskatīti tiesas nolēmumā (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2018. gada 29. novembris, *National Iranian Tanker Company/Padome*, C-600/16 P, EU:C:2018:966, 43. punkts un tajā minētā judikatūra). Iemesli, kas ir pamatā viņas vārda saglabāšanai strīdīgajos sarakstos, nav faktu un tiesību jautājumi, kas faktiski vai obligāti tika izspiesti 2017. gada 28. marta spriedumā *El-Qaddafi/Padome* (T-681/14, nav publicēts, EU:T:2017:227) par 2014. gada aktu atcelšanu.
- 113 Tomēr no šāda konstatējuma nevar secināt, ka Padomei tomēr nebija jāprecizē iemesli, kādēļ informācija, kas tai tika darīta zināma pirms apstrīdēto tiesību aktu pieņemšanas dienas un kas prasītājai tika paziņota 2015. gada 4. maija vēstulē, joprojām 2017. un 2020. gadā bija aktuāla, lai pamatotu viņas vārda saglabāšanu strīdīgajos sarakstos.
- 114 Proti, apgalvotie prasītājas publiskie paziņojumi, uz kuriem Padome atsaucās 2015. gada 4. maija vēstulē, esot sniegti 2011. gadā, uzreiz pēc ziņojumu par *Qadhafi* un *Mutassim Qadhafi* nāvi izpaušanas, un 2013. gadā. Līdz ar to ir pagājuši vairāki gadi, kopš šie paziņojumi tika publicēti presē un darīti zināmi Padomei, un Padome nebija sniegusi nekādas norādes par iemesliem, kuru dēļ minēto paziņojumu saturs būtu apliecinājis, ka prasītāja joprojām rada draudus, par ko bija noteiktas sankcijas saistībā ar Rezolūcijas 1970 (2011) mērķiem, neraugoties uz starplaikā notikušajām izmaiņām attiecībā uz viņas individuālo situāciju.
- 115 Šajā ziņā ir jānorāda, ka kopš 2011. gada iekļaušanas sarakstos tiesību aktiem un secīgajiem iekļaušanas sarakstos tiesību aktiem, proti, kopš Lēmuma 2015/1333 un Regulas 2016/44, prasītāja vairs nedzīvoja Lībijā un lietas materiālos nav minēta jebkāda viņas dalība Lībijas politiskajā dzīvē, nedz arī citi paziņojumi kā vien tie, kas uz viņu tika attiecināti 2011. un 2013. gadā. Neraugoties uz šīm izmaiņām attiecībā uz prasītājas individuālo situāciju, Padome nepaskaidro iemeslus, kuru dēļ prasītāja 2017. un 2020. gadā, proti, apstrīdēto tiesību aktu pieņemšanas laikā, radīja draudus starptautiskajam mieram un drošībai reģionā.
- 116 Ņemot vērā visus iepriekš minētos apsvērumus, prasītājas izvirzītā kritika par to, ka apstrīdētajiem tiesību aktiem nav faktiskā pamata, kas pamatotu viņas vārda saglabāšanu strīdīgajos sarakstos, ir pamatota.
- 117 Līdz ar to ir jāapmierina prasības trešā pamata otrā daļa un tānad jāatceļ apstrīdētie tiesību akti, ciktāl tie attiecas uz prasītāju, un nav nepieciešams izvērtēt prasību, ciktāl tā ir pamatota ar LESD 265. pantu, nedz arī citi pamati un argumenti, kurus prasītāja ir izvirzījusi, lai pamatotu prasību atcelt minētos tiesību aktus.

Par īstenošanas lēmuma seku atstāšanu spēkā

- 118 Pēc apsvērumiem attiecībā uz grozījumu rakstu Padome tiesiskās drošības apsvērumu dēļ pakārtoti lūdz Vispārējo tiesu Īstenošanas regulas 2020/371 daļējas atcelšanas gadījumā atzīt, ka Lēmuma 2020/374 sekas paliek spēkā, līdz stājas spēkā Īstenošanas regulas 2020/371 daļēja atcelšana.

- 119 Tiesas sēdē Padome norādīja, ka Īstenošanas lēmums 2017/497 joprojām ir spēkā tādēļ, ka tas netika aizstāts ar Īstenošanas lēmumu 2020/374, jo pēdējā minētajā bija vienīgi atjaunināta informācija par prasītājas pasēm un viņas valsts identifikācijas numuru, kas neietekmēja iemeslu, kura dēļ prasītāja tika saglabāta attiecīgajā sarakstā. Tomēr gadījumā, ja Vispārējā tiesa uzskatītu, ka ar Īstenošanas lēmumu 2020/374 tika aizstāts Īstenošanas lēmums 2017/497, Padome uztur savu pakārtoti izteikto lūgumu (skat. šā sprieduma 39. punkta trešo ievilkumu).
- 120 Ir jāuzskata, ka Īstenošanas lēmums 2017/497 attiecībā uz prasītāju radīja sekas tikai līdz 2020. gada 6. martam – Īstenošanas lēmuma 2020/374, ar kuru tika atjaunināta administratīvā informācija par prasītāju, publicēšanas dienai –, tomēr negrozot pamatojumu viņas iekļaušanai sarakstā. Līdz ar to Padomes pakārtoti iesniegtais lūgums par tiesisko seku saglabāšanu var attiekties tikai uz šo otro lēmumu.
- 121 Saskaņā ar Eiropas Savienības Tiesas statūtu 60. panta pirmo daļu apelācijai principā nav apturošas iedarbības. Tomēr saskaņā ar šo statūtu 60. panta otro daļu, atkāpjoties no LESD 280. panta, Vispārējās tiesas nolēmumi, kas pasludina regulu par spēkā neesošu, tomēr stājas spēkā tikai pēc tam, kad beidzies termiņš apelācijas iesniegšanai, vai, ja šajā termiņā ir iesniegta apelācija, pēc tam, kad apelācija noraidīta.
- 122 Šajā lietā Īstenošanas regulai 2020/371 ir regulas raksturs, jo tajā ir paredzēts, ka šī regula nosaka saistības kopumā un ir tieši piemērojama visās dalībvalstīs, – tas atbilst regulas iedarbībai, kāda tā ir paredzēta LESD 288. pantā (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2016. gada 21. aprīlis, Padome/*Bank Saderat Iran*, C-200/13 P, EU:C:2016:284, 121. punkts).
- 123 Tādējādi Eiropas Savienības Tiesas statūtu 60. panta otrā daļa šajā lietā tomēr ir piemērojama (pēc analogijas skat. spriedumu, 2016. gada 21. aprīlis, Padome/*Bank Saderat Iran*, C-200/13 P, EU:C:2016:284, 122. punkts).
- 124 Visbeidzot, runājot par Īstenošanas lēmuma 2020/374 atcelšanas sekām laikā, ir jāatgādina, ka atbilstoši LESD 264. panta otrajai daļai Vispārējā tiesa, ja tā to uzskata par vajadzīgu, var noteikt, kuras no atceltā akta sekām ir jāuzskata par galīgām.
- 125 Šajā gadījumā atšķirība starp datumiem, kad stāsies spēkā Īstenošanas regulas 2020/371 atcelšana un Īstenošanas lēmuma 2020/374 atcelšana, varētu nopietni apdraudēt tiesisko drošību, jo abos šajos aktos prasītājam ir noteikti identiski pasākumi (pēc analogijas skat. spriedumu, 2018. gada 21. februāris, *Klyuyev*/Padome, T-731/15, EU:T:2018:90, 263. punkts). Lēmuma 2020/374 radītās sekas līdz ar to ir atstājamas spēkā attiecībā uz prasītāju līdz brīdim, kad stāsies spēkā Īstenošanas regulas 2020/371 atcelšana.

Par tiesāšanās izdevumiem

- 126 Atbilstoši Reglamenta 134. panta 1. punktam lietas dalībniekam, kuram nolēmums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram nolēmums ir labvēlīgs. Tā kā Padomei spriedums ir nelabvēlīgs, tai ir jāpiespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus saskaņā ar prasītājas prasījumiem.

Ar šādu pamatojumu

VISPĀRĒJĀ TIESA (piektā palāta)

nospriest:

- 1) Atcelt Padomes Īstenošanas lēmumu (KĀDP) 2017/497 (2017. gada 21. marts), ar ko īsteno Lēmumu (KĀDP) 2015/1333 par ierobežojošiem pasākumiem saistībā ar situāciju Lībijā, un Padomes Īstenošanas lēmumu (KĀDP) 2020/374 (2020. gada 5. marts), ar ko īsteno Lēmumu (KĀDP) 2015/1333 par ierobežojošiem pasākumiem saistībā ar situāciju Lībijā, ciktāl ar tiem vārds *Aisha Muammer Mohamed El-Qaddafi* ir ticis saglabāts sarakstos, kas iekļauti Padomes Lēmuma (KĀDP) 2015/1333 (2015. gada 31. jūlijs) par ierobežojošiem pasākumiem saistībā ar situāciju Lībijā un ar ko atceļ Lēmumu 2011/137/KĀDP I un III pielikumā.
- 2) Atcelt Padomes Īstenošanas regulu (ES) 2017/489 (2017. gada 21. marts), ar ko īsteno 21. panta 5. punktu Regulā (ES) 2016/44 par ierobežojošiem pasākumiem saistībā ar situāciju Lībijā, un Padomes Īstenošanas regulu (ES) 2020/371 (2020. gada 5. marts), ar ko īsteno 21. panta 5. punktu Regulā (ES) 2016/44 par ierobežojošiem pasākumiem saistībā ar situāciju Lībijā, ciktāl ar tām vārds *Aisha Muammer Mohamed El-Qaddafi* ir ticis saglabāts sarakstā, kas iekļauts Padomes Regulas (ES) 2016/44 (2016. gada 18. janvāris) par ierobežojošiem pasākumiem saistībā ar situāciju Lībijā un ar ko atceļ Regulu (ES) Nr. 204/2011 II pielikumā.
- 3) Īstenošanas lēmuma 2020/374 1. panta sekas attiecībā uz *Aisha Muammer Mohamed El-Qaddafi* paliek spēkā līdz Eiropas Savienības Tiesas statūtu 56. panta pirmajā daļā noteiktā apelācijas termiņa beigām vai, ja šajā termiņā tiks iesniegta apelācija, līdz tās iespējamai noraidīšanai.
- 4) Eiropas Savienības Padome atlīdzina tiesāšanās izdevumus.

Spielmann

Öberg

Spineanu-Matei

Pasludināts atklātā tiesas sēdē Luksemburgā 2021. gada 21. aprīlī.

[Paraksti]